

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Від Кавказу аж поза Карпати сьогодні один фронт боротьби; боротьби Українського Народу з найздниками, що щораз сильніше намагаються закріпити своє панування на українських землях. Алеж бо й зі щораз більшим завзяттям протиставляється їм Український Нарід і щораз більше кріпшає український фронт боротьби за *Самостійну Соборну Українську Державу!*

Українська Національна Революція, що розпочалася вогнем гармат і потоками крові 1917—18 роках не перервалася по сьогоднішній день! Боротьба Української Нації з усіма її ворогами не скінчилася 1921 роком! Боротьба ця тільки змінилася — з фронтової перейшла у підпольну на те, щоб невдовзі стати знову фронтовою.

Кілька разів випрані найздники хвилево перемогли. Але якраз обставина, що до сьогодні не здійснені ідеали, що їх виписали на своєму прапорі українські воєнки, накладає на нас обов'язок не попадати в зневіру й плакати, але *збільшити народню силу*, а передусім виховати нових, гордих, завзятих, як наші предки, *українців!* Пробуджений з довговікової неволі Український Нарід з *більшом раба на очах*, мусить ще зробити передостанній крок, заки стане паном на своїй землі — *переродитися!* Повстанчі дзвони Волі, чотири роки збройних, кривавих змагань з найздниками, великі хвилі української державности збудили широкі маси та вказали їм ціль і шлях до неї! І поклали обов'язок на *пробуджених батьках виховатц нових синів*, які щойно остаточно здійснять заповіт, уложений у тисячах могил борців за волю України, і на руїні всіх найздницьких держав, *ще на старечих очах своїх батьків*, збудують одну потужну Українську Державу.

В огні визвольних змагань, славна, велика й грізна колись для сусідів Українська Нація віднашла себе, свою історію, свої змагання, свою гордість, *віру в свої сили* й закричала боротьбу аж до перемоги. Найздницька сила, що сотками літ твердо стояла на українській землі, *захиталася* і твердо вже на ній *ніколи* не стане. Бо в Українському Народі закріпилася постановка бути самому паном на своїй землі; бо твориться сила, що вже скоро розсадить каміння, якими придушено велику Українську Націю. *Цією силою є й має бути молоде українське покоління!*

І це добре знають найздники! А тому вони намагаються *знищити, приспати, затроїти рабством і покорю душою української дитини.* Тому то школа на українській землі не українська. Всі займанці знають, що до школи ходить дитина у віці, коли легко її виховати однаково й на найкращого сина своєї землі й на яничара-зрадника.

Всі займанці України намагаються всіми силами саме за допомогою школи виховати молоде українське покоління для себе. Не залишилися і ляхи на Західній Україні також позаду! З 5.000 шкіл, запроваджених 1918 р. українською владою, *сьогодні нема ні одної школи*, де дитина виховулася українською мовою і в українській душі. Всюди польські школи, всюди польський дух у школах, бо й в тих небагатьох школах, де ще є українська мова, *дітей українських виховується на яничар.*

Учителів українців повикидали ляхи на Мазури, а наслали своїх. У душу дитини вливають вони любов до ляхської держави, до ляхських «крулів», а не до українських гетьманів і козаків. Українська дитина замість проказати вірш Шевченка чи Франка, цвенькає якісь ляхські вірші, балакає по-польськи, мовою найздника, молиться на ворожій мові. Українська дитина на наших очах росте на яничара-зрадника своєї землі! У школі найздник калічить душу, затроює українських дітей заразою рабства!

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ Й МАТЕРІ!

Вже крайній час розпочати боротьбу з ляхською школою на нашій землі! Боротьбу! Не просьби, не скарги, не петиції, не декларації, не жаль, а боротьбу! Боротьбу в кожному селі! Боротьбу за визволення української дитини! Боротьбу за українську школу на терені самої школи!!

Тут наша земля й на ній мусить бути наша школа!

Із школи ми не вступимося, а мусимо з неї викурити ляхського духа, що нищить душу нашої дитини. Мусимо вигнати з неї учителя ляха, ляхську мову, ляхську історію, ляхську пісню! Мусимо ввести до школи українця учителя, українську мову, українську історію й українське виховання!

На українській землі має бути українська школа й український дух у ній!!

Тому не бойкот школи, не здержання дітей від неї, а *боротьба з усім ляхським* в ній, з ляхською заразою, що розкладає душу української дитини, з ляхським вихованням! Школа на українській землі, це наша школа й з неї ми не сміємо вступатися. Ми мусимо викурити з неї все ляхське й перемінити її на українську школу!

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ Й МАТЕРІ І ТИ, СТАРША МОЛОДЕ!

Усвідомляйте своїх дітей, своїх братів і сестер, що хоче лях з них зробити. Посилайте їх у школи й вчіть їх *як і за що* мають боротися! Коли учитель каже до них по-польськи, хай не відповідають йому й заявляють, що тут українська земля, українська школа й *в ній мусить бути українська мова!* Коли вчитель розповідає їм про ляхських «крулів», хай не дають йому говорити й хай заявляють, що *ляцькі «крулі» це гнобителі Українського Народу* й про них вони чути не хочуть. Хай домагаються *української історії.* Коли вчитель каже їм моли-

тися по-польськи, *хай моляться по-українськи!* Коли вчитель каже співати польських пісень, *хай співають «Ми гайдамаки», «Не пора» та інші українські пісні!* *Хай завішують на стінах портрети Шевченка, Франка, тризуби й українські прапори.* Хай виписують на таблиці кличі боротьби за українську школу: *«Хочемо української школи!»*, *«Геть з ляхською школою!»*, *«Геть з ляхською мовою!»*, *«Хай живе українська школа!»*, *«Хай живе Україна!»* Хай не купують ляхських книжок. В старих хай видаляють все, що є в них про Польщу, «нашу ойчизну», про Варшаву і хай розкидають по клясі. Коли вчитель схоче змусити дітей биттям до науки про Польщу, коли кляється на одного, хай усі стають в його обороні й не дають вчителю бити товариша. В дні боротьби за українську школу діти хай приходять до школи в вишиваних сорочках, із жовто-блакитними відзнаками. Коли вчитель скаже котрому скинути, або сам аірвати схоче українську відзнаку, хай всі стають в його обороні й не дають збезчестити українське знамя. Коли в школі є діточа бібліотека, хай діти її відчинять і повикидають ляхські книжки. Коли вчитель схоче видалити учнів зі школи, хай не вступаяться і кажуть, що *тут українська земля й українська школа мусить бути, що ніхто не сміє їх із цієї школи викидати!* Всі як один хай стають в оборону! Коли вчитель влаштує «поранок» і вбратиме дітей у біло-червоні шарфи й прапорці та схоче провадити до косцюлу — хай діти позривають відзнаки й понищать прапорці й заявляють що в цей день нема ніякого свята, та хай посідають у лавки як у звичайний день!

З учителем українцем-хрунем хай поступають так само як з магуром!

Учителю, що є добрим українцем, хай діти на годині української мови вчаться й відповідають як досі; зате на годинах польської мови, польської історії й інших предметів, що вчаться польською мовою, або навіть і українською, але коли це про Польщу, хай заявляють, що польською мовою вчитися не будуть і хай він їх учить українською мовою й про Україну.

В тих небагатьох школах, де є українська мова навчання але де панує такий самий дух, як і в польських, *хай діти виступають проти поляків учителів, хай бомагаються науки про Україну і цілковито викинення польської мови з навчання*

В час поза наукою хай діти збираються разом і з жовто-блакитними прапорами та українськими відзнаками і українським написом на таблицях, хай маршперують селом зі співом і окликами за українську школу!

Батьки й Матері! Ви не тільки можете навчати дітей як і за що мають вони боротися. Ви рівночасно мусите самі боротися за душу своєї дитини! Тому зараз у перший день виступу дітей, *зійдіться разом із цілого села й постановить непохитно й солідарно вести боротьбу за українську школу.* Внесіть постанови, що

на українській землі мусить бути українська школа, українська мова, український учитель, наука про Україну, її історію й землю та українське, а не польське виховання!

На цьому самому вічі проголосить бойкот польського вчителя! *Ніхто йому не сміє нічого продати, ніхто не сміє впустити його до своєї хати і в нічім допомогати!* Хтоб не виконував постанови громади, того силою до цього примусити!

Так само на громадських і міських радах видвигайте справу української школи.

Не шліть ніде скарг і прохань,

бо це нічого Вам не дасть, а навпаки пошкодить: це ослаблює фронт боротьби і розухвалює ворога.

Коли діти поскаржаться, що вчитель їх бє, або вириває силою українські відзнаки, підіть до вчителя, виженіть його з хати й повчіть як має обходитися з українськими дітьми! Це Ваш святий батьківський обовязок — стояти в обороні своїх дітей, над якими знуцається зайда. Коли вчитель схоче вигнати декотрих дітей зі школи, Ви, Батьки й Матері, привідіть їх зі собою до школи й посадіть її на лаву, бо це є Ваша школа й ніхто не має права Вашої дитини з неї виганяти! Коли вчитель замкне школу й не пускатиме до неї дітей, Ви *силою відчиніть школу*, впустіть дітей і підшукайте учителя-українця! А поляка проженіть геть!

А Ви, молоді українські селяне, націоналісти, Вам багато казати не треба. Хай по всьому селі появляться написи з кличем за українську школу! На кожній брані, на кожному паркані! Та більше того: займіться ляхами вчителями і то так, як вони на це заслужили!

Хай почує й відчує вчитель лях, що він зайда на українській землі!

Кріпійте, селяне-націоналісти, дітей і батьків на душі! Не дайте заломитися боротьбі за душу майбутньої Української Нації!

Боротьба ця обчислена не на декілька днів! *Вона триватиме довго!*

Ніщо не сміє заманити українського селянства зійти з фронту боротьби за душу дитини. Коли робитимуть слідство, кожний батько, кожна мати хай заявить: *«Я хочу, щоби моя дитина ходила до української школи — вчилася про Україну й українською мовою».*

Всі до боротьби з польською школою, що нищить душі українських дітей!

Геть з ляхською школою! Геть з ляхською мовою!

Геть з ляхом учителем! Геть з ляхським вихованням!

За українську школу! За українську мову!

За науку про Україну! На українській землі українська школа!

Геть наїздників з української землі!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

1933

**ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ.**